

Ett problem.

(SAMUEL THE BEEKER) AF UPTON SINCLAIR.

(Fort. fr. föreg. nr.) "Den här vägen", hvissade han, och de skyddade genom en gränd och kommo ut på en mörk gata. De glögo ett stycke under lystnad, tills slutligen Charlie gick fram till en port och öppnade den med en nyckel han bar på sig. De glögo två trappor upp och in i ett rum åt gården. Charlie tände gasen, tog af sig rocken och kastade den på sågen. "Var nu som barn i huset", sade han. "Ar det ert rum?" frågade Samuel. "Ja. Och inte ha de äckarna lyckats få reda på det heller." "Men jag trodde, att ni skulle lämna stån", sade Samuel. "Hm!" sade Charlie och skrattade. "Du är alltså en grön gosse!" "Ar det er mening att inte gå er väg?" utbrast Samuel. "Hva? Gå min väg, då jag har fått tillståndsbrev att arbeta öfver hela stån?" Samuel strödde på honom häpen. "Ni menar, att man inte skulle anhölla er?" "Nej, inte för någonting undantagandes mord, skulle jag tro." "Men... men hvad skulle ni kunna göra dem?" "Antag, att jag skulle sälja den här historien på någon tidning? Inte här i Lockmanville—men åt New York Herald till exempel?" "Jag förstår", sade Samuel och kände sig allt mer förvånad. Charlie satt och lutade sig bekvämt tillbaka på stolen och började stoppa sin pipa. "För tusan, gosse", sade han, "aldrig kunde man ha gjort mig en större tjänst än att släppa in dig i samma cell. Nu blir det jag, som tar allt hvad jag kan komma öfver, förstår du?" "Hur ska ni kunna ta det?" frågade ynglingen. "Jag är en gopherman." "Hvad är det för slag?" "Du måste lära dig värslang" sade Charlie skrattande. "Det är ett eljest hvad man kallar inbrottstjuft." Samuel betraktade förvånad mannen. Han var lång och spåt, med blekt ansikte och oroliga mörka ögon, framskuttade näsa och lång hals, hvilket gaf honom ett egendomligt, vaksamt utseende, som i Samuels ögon påminde om en uppskrämd raphöna. "Du blir föreskräckt, hva?" sade han. "Näja, jag har inte alltid varit en gopherman." "Hvad var ni förut då?" "Jag var uppfinnare." "Uppfinnare!" utropade Samuel. "Ja. Har du sett glasbläsningssmaskinerna här i staden?" "Nej, det har jag inte." "Näval, jag har uppfunnit tre af dem. Och gamle Henry Lockman stal dem af mig!" "Stal dem?" utbrast Samuel häpen. "Ja", sade den andre. "Stal han kanske inte af alla han kom i beröring med?" "Det visade jag inte", svarade Samuel. "Han kom formodligen aldrig i någon beröring med dig", sade Charlie skrattande. "Ses, här är du egentligen ifrån. Berätta lite om dig själf." Samuel talade om sin historia från början och kom snart till händelsen med "Butelj Säkerhets Bolaget". "Hvad säger du?" utropade Charlie. "Jag tyckte du sa' nysa, att gubben Lockman aldrig hade beställt dig?" "Ja, det sa' jag", svarade Samuel. "Men förstår du inte, att han då bestäl dig och de dina?" "Nej, det var inte hans fel. Aktierna gingo ned, då han dog." "Men hvarför skulle de gå ned, då han dog, om han inte hade pratat dem på allmänheten för mycket mera än de voro värda?" Samuel blef förlagen. "Det har jag aldrig kommit att tänka på", sade han. "Gå på!" sade Charlie. Samuel berättade nu om huru han hade svulvit, om sitt besök hos professor Stewart och hurledes denne hade sagt honom, att han borde till de "icke passande", Charlie hade tagit pipan ur munnen och satt och strider på honom. "Och du låt inbillas dig alla de där galenskaperna?" frågade Charlie på det högsta förvånad. "Ja", sade Samuel. "Och du försökte verkställa dem? Du gick bort för att svälta ihjäl!" "Hvad annat hade jag att göra?" frågade ynglingen. "Äh, du min skapare!" utbrast den andre. "Förinnan jag skulle svälta, det kan jag försäkra dig, skulle jag allt hitta på något annat." "Gå på med din historia", sade han efter en kort tystnad, och Samuel berättade hur han hade råddet unge Lockmans lif och hvad som hänt sedan. "Han var således den fullkomlighet du drömt om!" utropade den andre. "Då råkade du ut för den rätta. Han är den värsta lymmel man kan tänka sig, Samuel!" "Men det kunde ju inte jag veta", invände Samuel. "Du borde läsa tidningarna. Den där valpens alla slingseligheter ha nu under ett par års tid stått beskrifna i Tænderlofa. Han var inte värd, att du vågade så mycket som ditt tillfrågor för hans skull, långt mindre ditt lif." "Det låter ryktigt", sade Samuel bestört.

Farm och hem.

FARMARENS BEHÖF AF ELEKTRICITET.

Vid installerandet af en elektrisk motor är det ej nödvändigt att begagna sig af en 15 hästkrafters maskin för såvidt ej farmen fördar den största kraften för grönplåns-, tross- och andra liknande maskiner, 3 och 2 hästkrafters storkar för ordrigt på ett tillfredsställande sätt motvarra sitt ändamål. Vid tung baling är det möjligt att en 5 hkr. maskin ej är tillräckligt stark för arbetets fulla hastighet, men arbetet kan i alla fall gå för sig äfven i detta fall. Under de olika årstiderna finnas en massa olika behof af de slags maskiner, som senast nämnta. Majs-krossare och fodergröpare taga naturligen det största arbetet i anspråk på hösten. Pumpningen tager mest arbete om sommaren, särskildt för vattning af grönsakslanden, och sprutning tillsammans med slägearbete, baling, blasing o. s. v. Arbetet med motorerna fördelas därför ganska jämnt på årstiderna. Kostnaden för den elektriska kraften bör i alla händelser bli lägre än för de gamla metoderna och lysat från en fjärdedel till en tredjedel billigare beroende på dagarnas längd. Det är särskildt i detta fall, som farmaren har fördelar framför användare af elektrisk kraft i staden. Hans tyngsta arbete är under sommaren snarare än under vintern. Farmaren har en half dags arbete gjordt när stadshorn stiger upp (när stadernas sista timmare arbetadag tillpassas). Därpå kan man räksa taxan för hans elektriska kraft ganska lågt.

TJUREN.

Att låta tjuren gå tillsammans med korna och kvigrorna är minst sagt ett dåligt sätt. Isynnerhet under avsteltiden är det så skadligt som det kan vara. Och hvarje farmare, som har en stor flock mjölkkor, skulle låta tjuren alltid vara för sig själf. En tjur, som hålles innesluttad i en inbäddad mat, kan få fullt upp med motion, rent vatten och föda, hvilket bygger upp och muskler såsom alfalfa, klöfver, hafsre eller kil, blir i bättre vigör och bör bättre tjänst än en tjur, som ständigt tillätes att vara tillsammans med korna. Det är dock af största vikt att tjuren får alla tillfällen till rörelse, hvilket den icke får när den står bunden i ett bås eller går lös i ett trångt rum. Ar det icke möjligt för ägaren att ingårda minst en acre med starkt stängsel, där tjuren friskt kan få röra på sig, så bör han i alla fall på något sätt försäkra honom motion. Tjuren blir och mindre svår att sköta när han behandlas på detta sätt. En darytjur är ett förtärligt djur att leka med, och man bör aldrig sätta så gott lit till honom att han skall gå i sin ryktare, ty han kan vara farlig. De sorgliga olyckor, som inträffa då tjuren blifver mestare öfver sin herre, ha vanligen till grund att tjuren visats för stort förtröende. En tjur bör alltid blifva väntligt men bestämt behandlad. Han bör alltid förstå, att ryktaren är hans herre och mestare i alla afseenden. Det är bra att låta tjurkalfen väntas vid att blifva led och en ring bör sättas i näsan på honom medan han är ganska ung. Tillåt aldrig tjuren att få göra som han själf vill i något fall och förtra bestämd lydadt af honom.

DET ENDA VILKANDA BAKPULVER TILL MODERAT PRIS. TILLVERKADT I CANADA. SOM ICKE INNEHÅLLER ALUN, OCH SOM HAR ALLA SINA INGREDIENSER TYDLIGT ANGIFNA PÅ ETIKETTEN. E.W.GILLET COMPANY LIMITED WINNIPEG TORONTO, ONT. MONTREAL

Professor von Esmasch har för ett rigt genom vetenskapliga experiment klarlagt solljusets desinficerande för måga. Han inficerade sängkläder, pålsverk, möbler, tvättkläder o. d. med olika sjukdomsalstrare, utsatte dem för solljuset och undersökte dem sedan timme efter timme rörande bakteriemängden. Resultaten visade sig öfver förvartan gynnsamma. Särskildt kolerabaciller dödade mycket snart ej endast på utan äfven inuti sängkläder, möbelstoppning o. s. v. Solljuset visade samma tillförlitliga verkan, om också föret efter längre tid, på de bakterier, som framkalla tyfus, miltbrand, tuberkulos och andra infektionssjukdomar. Därmed bevisades tydligt, att vi i solljuset äga ett lika effektivt som billigt desinfektionsmedel till förebyggande af smittosamma sjukdomar.

BILLIG DESINFEKTION. Öfverallt omgifnas vi af lurande sjukdomsalstrare, som trakta efter att ödelägga vår hälsa. Vi måste därför tillgripa alla naturliga och konstgjorda medel för att skydda oss mot dessa farliga fiender.

I nyare tid har genom talrika försök bevisats, att vi i solstrålarna ha ett mycket verksamt medel mot skadliga bakterier. Också har man bland folket sedan gammalt brukat att lägga ut klädespersåder och sängkläder i solen, särskildt sådana som används af sjuka eller afvända personer. Afskiten härmad har väl egentligen icke varit att döda bakterier, hvilka man ju förr i världen ej kände till, endast att luften kläderna och befria dem från elak lukt, men omedvetet har man i alla fall på detta sätt utfört en mycket verkningsfull desinfektion.

Solljusets inverkan i detta hänseende bevisas af ett enkelt experiment. Om man fyller två glasflaskor med samma illaluktande gas och sätter den ena i solen, den andra i ett mörkt rum, skall man finna att i den förstnämnda den elaka luften försvinner, under det att den snarare ökas i den andra flaskan.

FJORTONDE KAPITLET.

Barnet och inbrottstjuven.

Då måltiden var öfver, tog Charlie Swift en biertappens och papper. "Nu till arbetet!" sade han. Samuel makade sin stol närmare, och den andre ritade upp en kvadrat. "Se här är det hus, jag studerar. Det är ett hörnhus—det här är gator och det här är gränd. Här är sidodörren, som jag tror mig kunna öppna. Det finns en dörr här och en där på baksidan. Kom väl ihåg detta." "Jag kommer ihåg det", sade ynglingen. "Du går in, och här är ytterhallen. Trappan på framsidan är här. Hvad jag önskar lägga mig till med är familjens bordslifver, och det förvaras en trappa upp. Den saken sköter jag själf. Den enda svårigheten är, att här öfverför biblioteket, finns en dörr och det ligger någon i det rummet. Jag vet inte hvem det är. Men jag stannar i hallen, och rör sig någon i det där rummet, så skynder du upp för trappan och ger en hvislingsisignal. Då kommer jag." "Och sedan?" "Det här är våningen en trappa upp", sade Charlie, och drog upp en ny fyrkant. "Och här är tjänstfolket trappuppgång, och vi kan komma ner till den här bakporten, som jag lämnar öppen, innan jag börjar arbeta. Skulle du höra mig hvissla däruppe, så måste du gå ut samma väg vi kom in. Gör man alarm, så får hvar och en söra för sig själf." "Jag förstår", sade Samuel och knöt händerna hårdt, för att kamraten icke skulle se hur han darrade. Charlie tog fram sitt verktyg och öfvertog sig det, att polisen icke behöllt något. Därpå tog han i en byråttida en revolver, undersökte den och stack den i fickan. "Ja vist", sade den andre. "Hvad annat har du att göra?" "Jag vet inte", svarade ynglingen. "Har du några pengar?" "Bara några cents. Jag har inte fått ut min lön ännu." "Jag begriper. Och tänker du gå och be master Albert om den?" "Nej", sade Samuel ifrigt, "det gör jag aldrig!" "Nå, då tänker du väl gå ut på jakt efter arbete igen? Eller kanske du har lust att börja den där svarta planen på nytt?" "Ack, tala inte om det!" utbrast Samuel biftigt. "Låt mig tänka lite!" "Ses, var nu inte någon fårska!" utbrast Charlie. "Du har ju professors eget intyg, eller hur? Och fallet ligger öppet för dig, du kan ta för dig hvad du vill här i Lockmanville utan att byråerna våga lyfta så mycket som ett finger mot dig. Du är en narr, om du lämnar ett så utmärkt tillfälle obegagnat." "Men det är orätt!" invände Samuel. "Ni vet själf, att det är orätt." "Hm!" sade Charlie skrattande. "Det kan smälde igen skorplådan och steg upp. "Sof nu på saken. Du kommer att kunna dig sugen i morgon blott." "Det ändrar inte saken!" utbrast ynglingen. "Kanske inte", sade Charlie och tillade därpå ett litet grin. "Men kom inte och be mig om mat. Det vore barnhjärtighetstveck och om du verkligen är en af de icke passande, så bör inte jag lägga mig i naturens verk." Så satt Samuel hela den följande dagen i Charles rum och såg skorper och ost och sylturk framför sig och grubblade på problemet. Han visste hvad det innebar, om han delade födan, och Charlie visste det också, och som han kände sig säker, att Samuel icke skulle ta för sig utan att ingå på villkoren, så lämnade han locken till maten öppen, för att luften skulle träffa poljens näsa. Naturligtvis kunde Samuel ha gått ut och köpt sig litet mat för de få cents han hade i fickan. Men det skulle endast ha varit att uppsöka äfverandret, och hvad tjänade det till? Om så han vill göra saken tillförlitligare varre han hans skyldig Stedmans pengar, ty han hade lefvat i förväntan på sin lön. Slutligen var det icke så mycket hungern, som dref honom, utan snarare rena förnuftsak. Ty Samuel var, som vi veta, en person som tog en idé på allvar; och det fanns intet svar på Charles resonemang. Helt viest flödar lärasnerna många svar, men Samuel bråkade sin hjärna förgäfves. Om, såsom den lärda professoren hade sagt, lifvet är en kamp för tillvaron och de, som fött sina börnar späckade, äro segrande; om vidare de icke ha något annat att göra för de arbetslösa än att låta dem svälta eller kasta dem i fångelse, så måste det ä andra sidan tillkomma de arbetslösa att söra för sitt eget förbestånd. Så gick frakostimmen, middags-timmen gick, och kvällavstiden kom. Charlie dukade ännu en gång fram innehallen i sitt skafferi och lutade sig därpå öfver bordet och sade: "Försök på för en gång hvad du tycker om det." Samuel knöt plötsligt händerna och svarade: "Näja, jag ska' försöka på det!" Därmed började han åta. Men midt under måltiden upphörde han, lade lifran sig en orörd skorpa och sade uppdrött till sig själf: "O, min Gud, jag har lofvat att bli en tjuf!" Den andre betraktade honom uppmarksamt. "Du ämnar väl inte svika?" frågade han. "Nej", svarade Samuel, "jag sviker inte! Det förefaller bara så besynnerligt."

Premieanbud. Det är oss en glädje att kunna bjuda våra läsare så nyttiga och enastående premieanbud som nedanstående, och vi äro säkra, att alla våra läsare äro eniga med oss att premierna äro ovanliga och stora. Vi hoppas, att alla vilja göra sitt bästa, så att resultatet blir tillfredsställande. Den plan, vi beslutat följa denna gång med hänsyn till utdelning af premierna, är så vidt vi veta alldeles ny och bör väcka tillfredsställelse bland alla våra läsare, ty den ena får lika stor utsikt som den andra att vinna, samtidigt som vi uppsatt en extra premie för den, som samlar de flesta förskottsbetalande abonenten.

PLANEN ÄR I KORTHET FÖLJANDE:

För hvarje dollar, egen prenumerations inberäkning, som ni insänder till Svenska Canada Tidningen, får ni mottaga ett nummer från oss, som ni gömmer, tills resultatet af täflingen blir bekantgjord, och hvaraf vi behålla en del, hvaraf vi skriva edert namn och adress; om ni sänder in två dollars, får ni två nummer o. s. v. På nyårsafton den 31 december kl. 3 e. m. komma

Priserna äro följande:

1:a Pris: EN FULLSTÄNDIG HANDELSKURS, 6 månader, vid Metropolitan Business College, värd \$84.00

2:a Pris: EN FULLSTÄNDIG KURS I STENOGRAFI, TYPEWRITING, BOKFÖRING ELLER HANDELSLÄRA vid Metropolitan Business College, värd \$42.00

Extra Pris: EN ASKLEDARE från Empire Lighting Rod Co., Winnipeg, värd \$75.00

alla delar, vi hafva af numren, att placeras i en låda och blandas i vitt-nens närvaro. De lyckliga numren komma då att dragas af mr John E. Lidholm i Winnipeg. Vinnarnas namn tillkännagivna sedan och premierna sändas direkt till vinnarna. Hvad den extra premien beträffar kommer den som samlar de flesta prenumeraterna att mottaga densamma.

Svenska Canada-Tidningen LOGAN AVENUE WINNIPEG, MAN.